

Arrest

nr. 320 960 van 30 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 28 januari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 10 december 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse herkomst te zijn, werd op 17 november 2009 aangetroffen in de luchthaven van Zaventem. Op 18 november 2009 diende hij een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker verliet België en op 3 december 2009 verzochten de Duitse autoriteiten België om verzoeker terug te nemen.

Na instemming van België werd verzoeker door Duitsland aan België overgedragen op 30 december 2009.

Op 8 februari 2010 verzocht België de Griekse autoriteiten de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker. De Griekse autoriteiten reageerden niet tijdig en op 9 april 2010 werd Griekenland verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek.

Op 14 juni 2010 werd verzoeker geacht impliciet afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming.

Op 13 november 2024 dient verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 2 februari 2015 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Zweden en op 14 oktober 2015 in Duitsland.

Op 26 november 2024 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 28 november 2024 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan zowel de Duitse als de Zweedse overheden op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening.

De Zweedse overheden weigeren dit verzoek.

Op 28 november 2024 erkenden de Duitse overheden verantwoordelijk te zijn en stemmen ze in tot terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 10 december 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die aan verzoeker ter kennis wordt gebracht op 20 januari 2025 en is gemotiveerd als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: T. C.

voornaam: O.

geboortedatum: (...) 1986

geboorteplaats: Al Baddawi Camp

nationaliteit: Onbepaald

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer O. T. C, verder de betrokkene, die inwoner van Libanon van Palestijnse herkomst verklaart te zijn, werd op 17.11.2009 geïntercepteerd op de luchthaven van Zaventem als aankomend passagier uit Athene (Griekenland). Hij poogde naar eigen zeggen door te reizen naar Noorwegen met behulp van een valse identiteitskaart van Zweden. De betrokkene kreeg kennis van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Een dag later, op 18.11.2009, diende hij een verzoek om internationale bescherming in.

Een vergelijking van zijn vingerafdrukken met de data die zijn opgeslagen in de databank van Eurodac leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen in Griekenland op 09.05.2009 vanwege onregelmatige binnenkomst.

Op 03.12.2009 verzochten de Duitse instanties België de betrokkene terug te nemen. Hij was aangetroffen in Duitsland, maar had geen internationale bescherming gevraagd. Op 15.12.2009 werd dit verzoek met toepassing van artikel 4(5) van Verordening 343/2003 ingewilligd en de betrokkene werd op 30.12.2009 overgedragen.

De betrokkene werd gehoord op 01.02.2010. Op 08.02.2010 werden de Griekse instanties verzocht verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. Dit verzoek werd niet binnen de door Verordening 343/2003 gestelde termijn beantwoord wat

tot gevolg had dat Griekenland op 09.04.2010 verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene.

De betrokkene werd verzocht zich op 22.02.2010 aan te bieden maar gaf hieraan geen gevolg. Op 14.06.2010 werd hij geacht impliciet afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming dd. 18.11.2009.

Op 01.03.2010 en 28.02.2017 werden verzoeken van respectievelijk Duitsland en Oostenrijk afgewezen. De betrokkene was in deze lidstaten aangetroffen en had er geen internationale bescherming gevraagd

Op 13.11.2024 diende de betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij de volgende documenten voor : een originele identiteitskaart voor Palestijnse ontheemden met referentie xxx, afgegeven door het Libanese ministerie van Binnenlandse Zaken op 22.08.2007; een kopie van een geboorteakte, afgegeven op 21.08.1986 en een kopie van een document van UNRWA met referentie xxx, afgegeven op 27.12.2023.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van verzoeken om internationale bescherming in Zweden op 02.02.2015 en in Duitsland op 14.10.2015.

De betrokkene werd gehoord op 26.11.2024. Hij verklaart dat hij ongehuwd is en dat 3 van zijn 7 broers in België verblijven. Een van zijn 5 zussen woont volgens zijn verklaringen in Denemarken. De betrokkene bevestigt dat hij in 2009 internationale bescherming vroeg in België, maar in januari of februari 2010 naar Duitsland trok om ook daar internationale bescherming te vragen. Na een verblijf van anderhalf jaar verruilde hij Duitsland voor Denemarken en diende ook daar een verzoek om internationale bescherming in. Drie maanden later keerde hij terug naar Duitsland. In 2015 reisde hij naar Zweden, waar hij internationale bescherming vroeg. Drie à vier maanden later werd hij door de Zweedse instanties aan Duitsland overgedragen. De betrokkene verbleef vervolgens tot 08.11.2024, de dag dat hij naar België kwam, in Duitsland.

Uit het verzoek tot terugname van Oostenrijk dd. 27.02.2017 blijkt dat de betrokkene op 09.03.2010 internationale bescherming vroeg in Duitsland en op 12.07.2010 in Denemarken.

Het vingerafdrukkenonderzoek, dat plaatsvond op 13.11.2024, leverde geen resultaten betreffende verzoeken in Duitsland en Denemarken in 2010 (meer) op. Artikel 12 van Verordening 604/2013 stelt dat de data, die conform artikel 9 van diezelfde verordening, worden opgeslagen worden bewaard voor een periode van 10 jaar vanaf de datum waarop de vingerafdrukken zijn genomen en na het verstrijken van die periode automatisch uit het centraal systeem worden verwijderd.

De betrokkene vroeg op 09.03.2010 internationale bescherming in Duitsland, dat België vervolgens niet heeft verzocht de betrokkene terug te nemen.

De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een verblijfstitel die door een lidstaat werd verstrekt.

Op 28.11.2024 werden de Duitse en Zweedse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen.

Op 28.11.2024 erkenden de Duitse instanties verantwoordelijk te zijn en verplicht te zijn de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De Zweedse instanties wezen ons verzoek af met de mededeling dat ze de betrokkene op 27.08.2015 overdroegen aan Duitsland en derhalve niet verantwoordelijk zijn.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951, het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003, de 'voorganger' van Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat het bestaan van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale

bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ('systeemfouten') in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast stelde het HvJ-EU stelde in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C578/16, 16.02.2017) dat een verzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van Verordening 604/2013 in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel van het EU-Handvest zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat. Verder benadrukken we dat het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', 19.03.2017, §92-93).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in de verantwoordelijke lidstaat een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van dat minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon (cfr. 'MSS vs. België en Griekenland', 21.01.2011, § 219).

Duitsland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat in zijn geval sprake is van omstandigheden, eigen aan zijn situatie, die in geval van een overdracht een risico impliceren op een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling.

De betrokkene stelt dat hij besloot opnieuw internationale bescherming te vragen in België omdat hij door zijn situatie in Duitsland mentaal moe was. Hij uit bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij daar geen leven heeft.

De Duitse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen") wat betekent dat zijn verzoek het voorwerp was van een afwijzing en de betrokkene wel gewoon uitsluitel kreeg inzake zijn beroep. We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 42 van Richtlijn 2013/32/EU".

We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming door de Duitse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden. Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken deel uit van een asiel- en immigratiebeleid en impliceren op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dat de Duitse instanties geen internationale bescherming toekenden aan de betrokkene leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Duitsland wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland 'indirect refoulement' impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake 'non-refoulement'. Hieromtrent wensen we ook te verwijzen naar de uitspraak van het HvJ-EU in de gevoegde zaken C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 en C-328/21 van 30.11.2023. Het Hof stelde dat de rechter van de verzoekende lidstaat niet verplicht is de verantwoordelijkheid aan deze

laatste lidstaat toe te wijzen wanneer hij het oneens is met de beoordeling van de aangezochte lidstaat aangaande het risico op refoulement van de betrokkene persoon. Indien er bij de overdracht of als gevolg daarvan geen sprake is van systeemfouten in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming verzoeken in de aangezochte lidstaat, kan de rechter van de verzoekende lidstaat deze laatste lidstaat evenmin dwingen om een verzoek om internationale bescherming zelf te behandelen op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013 omdat er volgens hem in de aangezochte lidstaat een risico op schending van het beginsel van non-refoulement bestaat.

Middels het akkoord van 28.11.2024 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Frankfurt/Main. De betrokkene dient zich na overdracht aan te bieden bij een aanmeld- en opvangcentrum in Suhl ('LASt Suhl', Weidbergstraße 24-26, 98527 Suhl). Suhl ligt in de deelstaat Thüringen, op een treinreis van 3 uur en 30 minuten van de luchthaven van Frankfurt. Het opvangcentrum van Suhl is een van de 17 zogenaamde aankomstcentra ('Ankunftszentren') waar alle actoren inzake internationale bescherming aanwezig zijn en wordt gefocust op een snelle verwerking van verzoeken (AIDA-rapport, pagina's 146 en 147).

De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek om internationale bescherming kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als volgende verzoeken van personen, die Duitsland niet verlieten.

Een bron over internationale bescherming in Duitsland is het rapport van het mede door de 'European Council on Refugees and Exiles' (ECRE) gecoördineerde project 'Asylum Information Database' (Teresa Fachinger, Marlene Stiller en Paula Hoffmeyer-Zlotnik, 'Asylum Information Database – Country Report : Germany' – 2023 update, laatste update op 10.07.2024, Germany - Asylum Information Database | European Council on Refugees and Exiles (asylumineurope.org), een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het rapport stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ('There have been no reports of 'Dublin returnees' facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany', pagina 71). Er wordt toegevoegd dat verzoekers wiens verzoek nog niet het voorwerp was van een finale afwijzing worden verzocht terug te gaan naar de regio waar de behandeling van hun verzoek werd aangevat. De kans bestaat dat verzoekers wiens verzoek reeds finaal werd afgewezen na overdracht in detentie kunnen worden geplaatst met het oog op verwijdering ('If they had already applied for asylum in Germany, they are usually obliged to return to the region to which they had been assigned during the former asylum procedure in Germany. If their application had already been rejected by a final decision, it is possible for them to be placed in pre-removal detention upon return to Germany', pagina 71). Artikel 5 van het EVRM beschermt het recht op vrijheid en veiligheid, maar staat het ontnemen van de vrijheid toe in een aantal gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure. Een van die gevallen is de vasthouding van personen waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is (artikel 5§1f). Het enkele feit dat de betrokkene na overdracht mogelijk het voorwerp kan zijn van vasthoudingsmaatregel impliceert derhalve geen schending van zijn grondrechten en vormt geen grond om van een overdracht aan Duitsland af te zien. We merken hieromtrent tevens op dat blijkens het bovenvermelde akkoord de betrokkene zich na overdracht dient aan te melden bij een aanmeld- en opvangcentrum in Suhl, waaruit dient te worden begrepen dat hij niet het voorwerp zal zijn van een vasthouding.

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Germany' dat door de Duitse autoriteiten op 02.05.2023 werd opgesteld en op 11.06.2024 werd aangevuld. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op Dublin Procedure | European Union Agency for Asylum (europa.eu) en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig door de bevoegde autoriteiten zal worden bijgewerkt. In het informatieblad lezen we dat verzoekers, die aan Duitsland worden overgedragen en wiens verzoek het voorwerp was van een finale afwijzing een volgend verzoek kunnen indienen bij de afdeling van het Federaal Bureau voor Migratie en Vluchtelingen in het opvangcentrum waar ze verbleven tijdens de behandeling van hun eerste verzoek ('Persons whose applications are considered subsequent applications are obliged to submit the subsequent application in person at the branch office of the Federal Office for Migration and Refugees assigned to the reception centre where they were obliged to reside during their previous asylum procedure', pagina 6). Hieruit kunnen we niet anders dan besluiten dat de betrokkene zal kunnen verblijven in het opvangcentrum van Suhl en daar ook een volgend verzoek zal kunnen indienen. We wensen te op te merken dat in Duitsland net als in

België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigde te weten als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is.

Verzoekers hebben vanaf het indienen van hun verzoek recht op opvang. De Duitse wetgeving voorziet een opvangprocedure in 2 fasen. In eerste instantie worden verzoekers toegewezen aan een eerstelijnsopvangvoorziening ('Aufnahmeeinrichtung'), in een volgende fase en indien het onderzoek van het verzoek nog niet werd beëindigd worden ze toegewezen aan gemeenten waar ze onderdak krijgen in collectieve voorzieningen of in woningen of flats. De wet voorziet dat verzoekers maximaal 18 maanden in eerstelijnsopvangvoorzieningen kunnen blijven op uitzondering van verzoekers uit veilige landen van herkomst die gedurende de hele behandeling van hun verzoek in eerstelijnsopvangvoorzieningen dienen te verblijven. Het AIDA-rapport stelt dat de levensomstandigheden in de eerstelijnsopvangvoorzieningen kunnen verschillen en voorwerp zijn van kritiek ('The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities', pagina 151). Verder maakt het rapport gewag van een hoge bezetting in de eerstelijnsopvangvoorzieningen in bepaalde regio's wat onder meer leidt tot achterstand qua registratie en problemen qua veiligheid en privacy ('In arrival centres, the overcrowding mostly leads to backlogs in the registration procedure and conflicts among the protection seekers stemming from the lack of privacy', pagina 153). We zijn van oordeel dat dit aantoonde dat de Duitse instanties worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van de opvang van verzoekers maar niet dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Ten slotte wensen we te benadrukken dat het AIDA-rapport uitdrukkelijk stelt dat zich geen situaties voordoen waarbij verzoekers geen opvang krijgen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 149).

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende het feit dat het verstrekken van kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het beroep ('The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success', pagina 54), gezien dit is voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU.

De betrokkene werd gehoord op 26.11.2024 en stelde toen dat hij dat hij het mentaal moeilijk had in Duitsland, maar zich beter voelt in België. Hij maakte toen geen melding van fysieke gezondheidsproblemen.

Het HvJ-EU oordeelde in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen. We merken op dat de betrokkene tot heden geen elementen aanvoerde die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgende reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd (pagina 164). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers de eerste 18 maanden recht hebben op noodzakelijke zorgen (pagina 142) en daarna onder dezelfde voorwaarden als uitkeringsgerechtigde staatsburgers toegang krijgen tot de 'standaard' openbare gezondheidszorg ('After 18 months, asylum seekers are entitled to social benefits as regulated in the Twelfth Book of the Social Code (Sozialgesetzbuch). These 'standard' social benefits include access to health care under the same conditions that apply to German citizens who receive social benefits', pagina 164). Het Duitse parlement nam in januari 2024 de zogenaamde 'wet tot verbetering van uitzettingen' ('Rückführungs-verbesserungsgesetz') aan. Een van de maatregelen van deze wet is het verlengen van bovenvermelde wachttijd van 18 maanden tot 36 maanden (cfr. <https://asylumineurope.org/reports/country/germany/reception-conditions/health-care/>). We wensen te benadrukken dat ook met deze nieuwe regelgeving en verlenging van de wachttijd verzoekers om internationale bescherming recht zullen hebben op noodzakelijke zorgen. Noodzakelijke zorgen zijn zoals omschreven door artikel §4,1 van de wet inzake

bijstand aan verzoekers om internationale bescherming ('Asylbewerberleistungsgesetz', https://www.gesetze-im-internet.de/asylbglg_3a.html) de noodzakelijke medische en tandheelkundige behandelingen van acute ziekten en pijnlijke aandoeningen, inclusief de verstrekking van geneesmiddelen en verband, evenals andere diensten die nodig zijn voor herstel, verbetering of verlichting van ziekten of de gevolgen van ziekten. Vaccinaties en noodzakelijke preventieve medische controles worden in overeenstemming met de regelgeving verstrekt in het kader van preventie en vroegtijdige opsporing van ziekten. Personen, die een volgend verzoek indienen, hebben recht op noodzakelijke zorgen (cfr. artikel §1, 7 van de van de wet inzake bijstand aan verzoekers om internationale bescherming).

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een gezondheidsproblematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Duitse autoriteiten worden minstens 7 dagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 dagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkenen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkenen aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse instanties.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3.2 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), van de artikelen 51/5, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het recht om gehoord te worden, van de rechten van de verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht.

In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt dat hij heeft uitgelegd dat hij naar België is gekomen om zich bij zijn hier aanwezige familieleden te voegen, hij heeft geen enkele band met Duitsland. Een terugkeer naar Duitsland zal hem blootstellen aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stelt dat verschillende objectieve bronnen dit aantonen en dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met recente en objectieve informatie aangaande de opvang in Duitsland waaruit een tekort aan opvangplaatsen blijkt en dat er racistisch geweld plaatsvindt tegen migranten. Verder bezondigt de verwerende partij zich aan een partiële lezing van het AIDA-rapport waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing. De verwerende partij herinnert er in haar beslissing aan dat Duitsland gebonden is door dezelfde internationale en Europese regelgeving als België en zij herinnert aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel, maar zij doet dit op algemene en gestereotypeerde wijze, zodat dit geen afdoende motivering betreft. Verzoeker wijst erop dat het AIDA-rapport wijst op lacunes in de Duitse opvang, te wijten aan een toestroom van migranten. In sommige gevallen komen verzoekers om internationale bescherming op straat terecht of in overbevolkte opvangcentra met slechte materiële opvangomstandigheden. Verzoeker citeert vervolgens uit persartikels aangaande de slechte behandeling van migranten in Duitsland (Infomigrants “*L’Allemagne réduit les prestations sociales pour les demandeurs d’asile*”, van 9 november 2023) en naar publieke bronnen over de verharding van de Duitse asielprocedure (Euronews “*L’Allemagne restreint l’accueil des migrants: stratégie politique ou nécessité?*” van 2 februari 2024). Zeker voor verzoekers om internationale bescherming van Palestijnse origine zijn de opvangomstandigheden slecht volgens het AIDA-rapport. Verzoeker besluit dat er wel degelijk sprake is van zware tekortkomingen en systeemfouten in het Duitse opvangsysteem en in de behandeling van verzoekers om internationale bescherming. Verzoeker stelt dat er actuele informatie is die anders is dan de bronnen waarop de verwerende partij zich steunt. Er werd geen grondig en zorgvuldig onderzoek gedaan.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker wijst erop dat drie van zijn broers in België verblijven. België kan volgens de consideransen van de Dublin III-verordening afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria omwille van humanitaire redenen. De verwerende partij stelt dat deze familieband niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, zonder dit grondig onderzocht te hebben.

In een derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM. Hij stelt dat zijn overdracht zou inhouden dat hem een daadwerkelijk rechtsmiddel wordt ontnomen. Bij een eventuele vernietiging wordt de bestreden beslissing geacht nooit bestaan te hebben, dit brengt mee dat het ingediende beroep onderzocht moet worden, wat incompatibel is met een verwijderingsmaatregel.

2.2.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 6 van het EVRM, het hoorrecht en de rechten van de verdediging geschonden acht. Het enig middel is, wat deze aangevoerde schendingen betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “*afdoende*” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De bestreden beslissing bevat een uitgebreide motivering, zowel in rechte als in feite. De bestreden beslissing maakt melding van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en stelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, dat aan Duitsland toekomt. Voorts wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom geen toepassing wordt gemaakt van artikel 17 (1) van de Dublin III-verordening. De verwerende partij gaat uitgebreid in op de verklaringen die verzoeker tijdens zijn gehoor aflegde. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de uitgebreide motieven, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, niet afdoende zouden zijn in het licht van de door de formele motiveringsplicht gestelde vereisten.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan op het eerste zicht niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.2.1.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Artikel 51/5, § 1 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat na de indiening van een verzoek om internationale bescherming moet worden overgegaan tot een onderzoek *“met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt”* met het oog op *“het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek”*. Artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat na dit onderzoek desgevallend het verblijf moet worden geweigerd en de betrokkene de opdracht krijgt zich in een andere lidstaat aan te melden:

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.”

Verzoeker betwist in zijn middel op zich niet dat Duitsland als lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, maar is van oordeel dat een overdracht naar Duitsland strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM omwille van systematische tekortkomingen in het Duitse asielsysteem.

2.2.1.5. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest. Deze verdragsbepalingen luiden als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepalingen bekrachtigen één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Duitsland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het

ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./ Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016 (GK), nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden* en EHRM 23 augustus 2016 (GK), nr. 59166/12), *J. K. en anderen v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het *“verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* – verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

2.2.1.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of ontorende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

2.2.1.7. De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Duitsland, nu hij in dit land reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Deze elementen kunnen ook op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen.

Duitsland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Duitse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85). De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Duitsland vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

2.2.1.8. Met betrekking tot zijn persoonlijke situatie, verklaarde verzoeker ter gelegenheid van het zogeheten Dublin-interview, dat op 26 november 2024 van hem werd afgenomen, dat hij specifiek in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen (vraag 34) omdat hij mentaal moe is door zijn situatie in Duitsland. Zijn psychische gezondheid is echt achteruit gegaan door deze situatie. Hij voelt zich mentaal iets beter sinds hij in België is. Hij heeft geen fysieke klachten (vraag 38). Hij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Duitsland omdat hij niet terug wil: “*Iedereen heeft alles: ze werken, hebben een woning, documenten. Ik heb daar geen leven.*” (vraag 39). Hij vermeldde tijdens dit interview ook bij zijn familiesamenstelling (vraag 19) dat drie van zijn broers in België leven waarvan twee met een verblijfstitel, hij verblijft momenteel bij een broer (vraag 10 en 23).

De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij slecht behandeld werd in Duitsland, niet blijkt dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op correcte wijze zou zijn behandeld, niet blijkt dat hij geen opvang kreeg of dat de geboden opvang niet in orde was. Uit zijn verklaringen blijkt enkel dat hij zijn situatie in Duitsland moe was en daarom ook mentaal moe was, sinds hij in België is voelt hij zich beter.

Uit deze verklaringen van verzoeker blijkt dus niet dat een overdracht naar Duitsland onmogelijk is omwille van verzoekers persoonlijke situatie.

2.2.1.9. Voorts gaat verzoeker in zijn middel in op de algemene situatie in Duitsland op basis van landenrapporten en persberichten, maar hij betreft deze algemene landeninformatie niet op zijn persoonlijke situatie als Dublin-terugkeerder in het kader van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU.

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het rapport “*Asylum Information Database – Country Report: Germany*” – 2023 update, laatste update 10 juli 2024 (hierna: AIDA-rapport). Deze informatie is dezelfde als deze waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift en meer recent dan de persartikels waaruit hij citeert.

Verzoeker uit in het algemeen kritiek op de opvangomstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming, hij wijst op het feit dat verzoekers op straat terechtkomen of in overbevolkte centra, dat sociale bijstand verminderd wordt, dat de procedures versnellen, dat de opvangcapaciteit onder druk staat.

De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee geheel voorbijgaat aan de motieven van de bestreden beslissing. In deze motieven wordt immers uitdrukkelijk ingegaan op het feit dat de Duitse autoriteiten vragen om verzoeker over te dragen via de luchthaven van Frankfurt/Main en er wordt vervolgd: *“De betrokkene dient zich na overdracht aan te bieden bij een aanmeld- en opvangcentrum in Suhl (‘LASt Suhl’, Weidbergstraße 24-26, 98527 Suhl). Suhl ligt in de deelstaat Thüringen, op een treinreis van 3 uur en 30 minuten van de luchthaven van Frankfurt. Het opvangcentrum van Suhl is een van de 17 zogenaamde aankomstcentra (‘Ankunftscentren’) waar alle actoren inzake internationale bescherming aanwezig zijn en wordt gefocust op een snelle verwerking van verzoeken (AIDA-rapport, pagina’s 146 en 147).”* en verder: *“Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad (‘factsheet’) ‘Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Germany’ dat door de Duitse autoriteiten op 02.05.2023 werd opgesteld en op 11.06.2024 werd aangevuld. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de ‘Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation’, die op 29.11.2022 in het ‘Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)’ van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op Dublin Procedure | European Union Agency for Asylum (europa.eu) en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig door de bevoegde autoriteiten zal worden bijgewerkt. In het informatieblad lezen we dat verzoekers, die aan Duitsland worden overgedragen en wiens verzoek het voorwerp was van een finale afwijzing een volgend verzoek kunnen indienen bij de afdeling van het Federaal Bureau voor Migratie en Vluchtelingen in het opvangcentrum waar ze verbleven tijdens de behandeling van hun eerste verzoek (‘(...)’, pagina 6). Hieruit kunnen we niet anders dan besluiten dat de betrokkene zal kunnen verblijven in het opvangcentrum van Suhl en daar ook een volgend verzoek zal kunnen indienen. We wensen te op te merken dat in Duitsland net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigde te weten als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is.”*

In het middel weerlegt verzoeker niet dat hij opvang zal krijgen in dit centrum waarvan het adres in de beslissing wordt vermeld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie over de opvang in Duitsland, doet verzoeker geen afbreuk aan dit motief. In de bestreden beslissing wordt trouwens ook nog ingegaan op de opvangprocedure in twee fasen in Duitsland, dat de verwerende partij wel degelijk erkent dat de Duitse instanties worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van de opvang maar dat uit het AIDA-rapport niet blijkt dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De verwerende partij besluit inzake de opvang: *“Ten slotte wensen we te benadrukken dat het AIDA-rapport uitdrukkelijk stelt dat zich geen situaties voordoen waarbij verzoekers geen opvang krijgen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 149).”*

Waar verzoeker aanvoert dat uit p. 129 van het AIDA-rapport blijkt dat de opvangomstandigheden uitermate moeilijk zijn voor Palestijnse verzoekers om internationale bescherming, stelt de Raad vast dat deze passage niet handelt over de opvang van verzoekers van Palestijnse afkomst, maar over het politieoptreden bij pro-Palestijnse betogingen. Verzoeker kan zich dus inzake opvang niet dienstig op deze passage beroepen.

Waar verzoeker voor het overige nog wijst op het ontbreken van politieke wil in Duitsland om verzoekers om internationale bescherming op te vangen, op het lage erkenningspercentage, op discriminatie, wijst hij op algemene zaken zonder te verduidelijken in welk opzicht dit voor hem een overdracht naar Duitsland onmogelijk zou maken. Hiermee weerlegt verzoeker de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing niet en toont hij niet aan dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in Duitsland wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 (2) van de Dublin III-verordening.

Waar verzoeker stelt dat Duitsland het beginsel van non-refoulement niet zou respecteren, en verzoekers om internationale bescherming zou uitwijzen zonder hun behoefte aan bescherming te onderzoeken, dient te worden gewezen op de situatie van verzoeker als Dublin-terugkeerder waarbij de Duitse autoriteiten zich akkoord verklaarden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU. Dit leidt ertoe dat Duitsland krachtens artikel 18.2, eerste lid van de Verordening 604/2013/EU verplicht is het verzoek om internationale bescherming te behandelen of de behandeling ervan af te ronden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Duitse autoriteiten verzoeker zouden kunnen uitwijzen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn eventuele nood aan internationale bescherming. Dit wordt als dusdanig ook uiteengezet in de bestreden beslissing, waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker na overdracht aan Duitsland een nieuw verzoek zal kunnen indienen en nieuwe elementen zal kunnen aanvoeren.

2.2.1.10. Verzoeker uit geen enkele kritiek op de motieven van de bestreden beslissing aangaande de toegang tot gezondheidszorg in Duitsland voor verzoekers om internationale bescherming.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.2.1.11. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM omdat de verwerende partij hiernaar volgens hem geen grondig onderzoek heeft gevoerd.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn Dublin-interview van 26 november 2024 melding maakte van het feit dat drie van zijn broers in België verblijven en dat hij logeert bij één van hen. De Raad stelt vast dat verzoeker, een volwassen en gezonde man die pas sinds november 2024 in België verblijft, geen melding heeft gemaakt van een familie- of gezinsleven met deze broers.

De Raad merkt op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Verzoeker bracht en brengt ook op heden geen enkel bewijs bij van enige daadwerkelijke afhankelijkheidsband, zij het in de ene dan wel in de andere richting, tussen hem en zijn in België verblijvende broers. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat het wel degelijk aan de verzoeker en diens familieleden toekomt om naar behoren aan te tonen dat er sprake is van een situatie van afhankelijkheid in de zin van artikel 16, lid 1 van de Dublin III-verordening (cf. HvJ 6 november 2012, K. t. Bundesasylamt, C-245/11, punt 51). Daar waar verzoeker nooit heeft gewezen op een dergelijke band van afhankelijkheid en er nog minder enig bewijs van heeft voorgelegd, kan van de verwerende partij dan ook geen verdere motivering worden verwacht in dit verband.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.2.1.12. Ten slotte voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM en zet hij uiteen dat hem een daadwerkelijk rechtsmiddel wordt ontzegd omdat er een verwijderingsmaatregel tegen hem genomen is.

De Raad wijst er op dat uit de arresten van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoen aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM en beschreven in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De procedures bij Raad inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid kennen thans een automatisch schorsend karakter, zowel tijdens de beroepstermijn als totdat de Raad uitspraak heeft gedaan, en maken een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk nu wordt voorzien in een *ex nunc* onderzoek (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015; GwH 11 juni 2015, 89/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.2.1.13. Het blijkt dus niet dat de verwerende partij op onzorgvuldige of ondeugdelijk gemotiveerde wijze heeft besloten dat de overdracht aan Duitsland geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Duitsland. Een schending van deze artikelen kan dan ook niet worden vastgesteld.

Verzoeker kan op het eerste gezicht niet overtuigen dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat zij hierbij op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.2.1.14. Nu verzoekers enig middel niet ernstig is, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

2.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

A. DE SMET